Τί πίστευαν οι πρώτοι χριστιανοί;

Το κείμενο αυτό είναι συνέχεια της δημοσίευσης “Η προέλευση του Χριστιανισμού”, που δείχνει την ομοιότητα της σέκτας των Εσσαίων του Κουμράν με τον Χριστιανισμό και μάλλον είναι ο φορέας που τον γέννησε. Επίσης, είναι συνέχεια της δημοσίευσης “Οι υπάρχουσες πρώιμες πηγές και ο μη πραγματικός Ιησούς Χριστός”.

Εδώ θα δούμε αρκετές φράσεις από τα πρώτα χριστιανικά κείμενα και τις ανακολουθίες με τα Ευαγγέλια που ίσως είναι μεταγενέστερα ή και σύγχρονά τους, και που προσθέτουν επιχειρήματα στην άποψη της κουμρανικής προέλευσης και του μη συγκεκριμένου ιστορικού Ιησού των Ευαγγελίων .

> “1 Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ; 2 εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ” (Προς Κορινθίους Α΄, 9: 1-2).

Από όσα αναφέρει η Καινή Διαθήκη, ο Παύλος δεν είδε ποτέ πραγματικά τον ιστορικό Ιησού, παρ, όλο που κατά την εποχή των Παθών, ειδικά όταν ο Ιησούς εμφανιζόταν στον Άννα και τον Καϊάφα, αυτός υποτίθεται ότι ήταν στα “πόδια” του Γαμαλιήλ. Σύμφωνα με τον Παύλο, τον “είδε” και “μίλησε” μαζί του στον δρόμο για την Δαμασκό. Μιλάμε λοιπόν για όραμα και όχι πραγματική συνάντηση. Παρόλα αυτά εδώ αναφέρει ότι τον είδε πραγματικά και το κοινό του προφανώς τον πιστεύει. Μήπως τελικά πίστευε σε ένα πνευματικό και όχι πραγματικό και ιστορικό Ιησού; Οι άλλοι απόστολοι-Ευαγγελιστές ποιοι και πού είναι; γιατί υπάρχει και το παρακάτω:

> “6 Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον, 7 ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο, εἰ μὴ τινές εἰσιν οἱ ταράσσοντες ὑμᾶς καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. 8 ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ’ ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω”.

Δεν υπάρχει λοιπόν άλλο ευαγγέλιο και ούτε θα υπάρξει ακόμα και άγγελος να το φέρει, ο Μάρκος, ο Ματθαίος, ο Λουκάς ο Ιωάννης άραγε;

“11 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ’ ἐμοῦ ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον· 12 οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό, οὔτε ἐδιδάχθην, ἀλλὰ δι’ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ” (Προς Γαλάτας, 1: 6-12) και αυτό έγινε δια αποκαλύψεως και όχι διά εμφανίσεως του ίδιου του Ιησού στους μαθητές του. Αναρωτιέστε ήδη την αλήθεια σε όλα αυτά που γράφουν οι Πράξεις για την συνάντηση στα Ιεροσόλυμα με τους άλλους μαθητές ή τον περίφημο λόγο του Παύλου:

> “28 καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὑρόντες ᾐτήσαντο Πιλᾶτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν…30 ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· 31 ὃς ὤφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείους τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἰερουσαλήμ, οἵτινές εἰσι μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν. 32 καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην, ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν, ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν” (Πράξεις, 13: 15-41).

Αναρωτιέστε τώρα μήπως, όλη αυτή η επαφή του Ιησού με τους μαθητές του που είναι μάρτυρες της παρουσίας του και η υποτιθέμενη διδασκαλία που αναφέρουν τα Ευαγγέλια και θα έπρεπε να ξέρουν και να το ξέρει και ο Παύλος, τι σχέση έχουν με τα λεγόμενα του Παύλου στην προς Γαλάτες, αλλά και σε άλλες επιστολές όπως φαίνεται;

Ας προχωρήσουμε στον Παύλο:

> “10 φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου” (Προς Τιμόθεον Β’, 1: 10)

Διά του ευαγγελίου δηλαδή, μέσω Παύλου και όχι διά της Αναστάσεως; Γιατί από τα Ευαγγέλια και τις Πράξεις αλλιώς τα ξέρουμε.

> “17. και ο λόγος αυτών θέλει κατατρώγει ως γάγγραινα· εκ των οποίων είναι ο Υμέναιος και ο Φιλητός,18. οίτινες απεπλανήθησαν από της αληθείας, λέγοντες ότι έγεινεν ήδη η ανάστασις, και ανατρέπουσι την πίστιν τινών”(Τιμόθεον Β’, 2: 17).

Δηλαδή, τελικά δεν έγινε ακόμα η Ανάσταση;

> “8 ὃν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν Μωϋσεῖ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν

πίστιν” (Τιμόθεον Β’, 3: 8).

Στο σημείο αυτό, έχει ενδιαφέρον ότι ψάχνει για ένα παράδειγμα άπιστου και αντί να μιλήσει για τους Φαρισαίους ή τους Εβραίους που δεν πίστεψαν στον ίδιο τον Ιησού, φέρνει παράδειγμα από την Παλαιά Διαθήκη.

> “47 ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ. .... 50 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ” (Προς Κορινθίους Α΄, 15: 47).

Άλλη μία αναφορά σε πνευματικό “Κύριο”. Καμμία νύξη για ενσαρκωθέντα Ιησού.

> “26 Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθ’ ὃ δεῖ οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ’ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις” (Προς Ρωμαίους, 8: 26).

Δεν ξέρουν πως να προσεύχονται, αλλά το Πνεύμα θα τους οδηγήσει. Ένα από τα πολλά παράλογα του Παύλου που δείχνει να αγνοεί την Κυριακή Προσευχή. Υποτίθεται ότι μετά την μεταστροφή του, ήρθε σε επαφή με τους Αποστόλους και όλοι θα πρέπει να εφάρμοζαν κατά γράμμα την Κυριακή Προσευχή (Κατά Ματθαίον, 6: 9-13), άλλως πώς προσεύχονταν; Μεγάλη άγνοια βασικής πρακτικής διδασκαλίας του Ιησού.

> “3 οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἀλλὰ τῶν κακῶν. θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποίει, καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς· 4 Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστι σοὶ εἰς τὸ ἀγαθόν. ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῇ τὴν μάχαιραν φορεῖ· Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς ὀργὴν, ἔκδικος τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι” (Προς Ρωμαίους 13:3).

Εδώ, είναι η γνωστή ρήση προς το ποίμνιο να πείθεται στους δυνατούς και τους άρχοντες. Μα αν είχε ακούσει την ιστορία του κυρίου του, αυτός ο Παύλος ή το ποίμνιο προς το οποίο απευθύνεται, θα ήξεραν ότι ο Ιησούς αδίκως κυνηγήθηκε και τιμωρήθηκε από τους άρχοντες της εποχής του, κάτι που σημαίνει ότι αυτή η ιστορία εκείνη την εποχή δεν υπήρχε. Ο ίδιος ο Παύλος ως Σαύλος και άρχων ή όργανο αρχόντων, υποτίθεται ότι κάποτε καταδίωκε άγρια και αδίκως τους χριστιανούς· τώρα με ποιά λογική πρέπει όλοι να υπακούουν τους άρχοντες. Αυτό δείχνει επιπλέον ότι η ιστορία του “Σαύλου διώκτη” ήταν ένα ωραίο εφεύρημα.

Τα χωρία 25-27 στο τέλος τής Προς Ρωμαίους δεν θα τα βρείτε στην Βικιθήκη ούτε και στην Μυριόβιβλο, παρ' όλο που το έχει το έντυπο της βιβλικής εταιρείας, τα έχει όμως και μπορείτε να τα δείτε στον Σιναϊτικό Κώδικα.

> "25 τω δε δυναμενω ϋμας στηριξαι κατα το ευαγγελιον μου και κυ ιυ χυ κατα αποκαλυψι μυστηριου χρονοις αιωνιοις σεσιγημενου 26 φανερωθεντος δε νυν δια τε γραφω προφητικων κατ επιταγην του αιωνιου θυ εις υπακοην πιστεως εις παντα τα εθνη γνωρισθεντος 27 μονω σοφω θω δια ιυ χυ ω η δοξα εις τους αιωνας τω αιωνων αμην ".

Εδώ δεν υπάρχει θέμα ενσάρκωσης, όλα τα μυστικά που ο θεός τα κρατούσε κρυφά, φαίνονται τώρα με τις προφητικές γραφές του Παύλου προφανώς. Επίσης, η αντιδιαστολή του "σοφού θεού" με τον "Ιησού Χριστό" που έχει ενδιαφέρον.

> "5 ὁ δὲ κατεργασάμενος ἡμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο Θεός, ὁ καὶ δοὺς ἡμῖν τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος. 6 Θαρροῦντες οὖν πάντοτε καὶ εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου·7 διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους " (Προς Κορινθίους Β', 5: 5).

Εδώ κουφαινόμαστε άπαντες. Τί έστειλε ο Θεός σαν δώρο για να κερδίσουν οι άνθρωποι την αιώνια ζωή; Μήπως τον γιο του; Όχι, μόνο το Πνεύμα, μας λέει ο Παύλος. Πως απαξιώνει την εμπειρία που υποτίθεται είχαν ένας σωρός άνθρωποι που υποτίθεται έζησαν και είδαν την διδασκαλία και τα θαύματα του Ιησού και προφανώς ζούσαν ακόμη; Πώς απαξιώνει το 2ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας των χριστιανών; Πώς απαξιώνει την γνώση και εμπειρία και προβάλλει μόνο την πίστη; Μήπως δεν υπήρχε τελικά η σχετική εμπειρία; Αυτά που έλεγε στις Πράξεις που είδαμε νωρίτερα;

> "3 ὅτι κατὰ ἀποκάλυψιν ἐγνώρισέ μοι τὸ μυστήριον, καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ, 4 πρὸς ὃ δύνασθε ἀναγινώσκοντες νοῆσαι τὴν σύνεσίν μου ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Χριστοῦ, 5 ὃ ἑτέραις γενεαῖς οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις αὐτοῦ καὶ προφήταις ἐν Πνεύματι" (Προς Εφεσίους, 3: 3-5).

Εδώ, επίσης, μας λέει ξεκάθαρα ότι αγνοεί τελείως την ιστορική παρουσία του Ιησού, την διδαχή του και τους μαθητές του. Ό,τι μας λέει ο Παύλος είναι δική του αποκάλυψη και των άλλων αποστόλων (ποιοι είναι τελικά θα μείνουμε με την απορία) μόνο με τη μεσολάβηση του Πνεύματος. Στο 1: 7 στο ίδιο κείμενο αναφέρει μεν "7 ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ" και

παρακάτω “20 ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν”. Να σημειωθεί εδώ ότι δεν μπόρεσε ο ίδιος ο Χριστός να σηκωθεί, έπρεπε να επέμβει ο θεός, αλλά το σημαντικότερο είναι ότι αυτό δεν φαίνεται σε ιστορικό χρόνο, σαν να έγινε κάποτε στο παρελθόν (δεν θυμίζει την δοξασία του Δάσκαλου της Δικαιοσύνης;).

Άλλο ένα θέμα είναι, ποιοι είναι οι απόστολοι. Ας δούμε το παρακάτω:

“δυνάμενοι ἐν βάρει εἶναι ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι” (Προς Θεσσαλονικείς Α’, 2: 6). Αναφέρεται σε αυτόν και της παρέα του στους Φιλίππους.

> “4 εἰ μὲν γὰρ ἦν ἐπὶ γῆς (ο Κύριος), οὐδ’ ἂν ἦν ἱερεύς, ὄντων τῶν ἱερέων τῶν προσφερόντων κατὰ τὸν νόμον τὰ δῶρα” (Προς Εβραίους, 8: 4).

Εδώ, πρέπει να διαβάσετε όλο το κεφάλαιο 8 και 9. Εν ολίγοις αντιδιαστέλλει την θυσία που κάνουν οι ιερείς (οι Εβραίοι ιερείς, ναι έκαναν αιματηρές θυσίες οι Εβραίοι όπως και οι εθνικοί), με τα σφάγια πάνω στο θυσιαστήριο στη Γη (βλέπε βωμό) και το αίμα που προσφέρουν στον θεό στον Ουρανό, με το αίμα του ίδιου του Κυρίου στον ουρανό που είναι η τέλεια θυσία. Αν ο Κύριος ήταν στη γη δεν θα είχε τίποτα περισσότερο να κάνει από τους ιερείς, ο ρόλος του είναι στον ουρανό και εκεί κάνει την θυσία του. Αυτό σημαίνει ότι αγνοεί την ιστορική έλευση του Ιησού στην γη, που υποτίθεται ότι έγινε για ακριβώς αυτό τον λόγο για να θυσιαστεί υποτίθεται για τις αμαρτίες των ανθρώπων.

Προσέξτε και τον στίχο “8 μεμφόμενος γὰρ αὐτοῖς λέγει· ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν”, σαν να είναι κάτι που θα γίνει δεν έγινε ήδη. Αυτό συνεχίζεται και στα επόμενα κεφάλαια για να στοιχειοθετήσει το πάψιμο των αιματηρών θυσιών. Διαβάστε στο κεφάλαιο 10 “14 μιᾷ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκεν εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους. 15 Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον”. Μας λέει ξεκάθαρα ότι την θυσία αυτή δεν την έκανε στην Γη, δεν υπάρχουν αυτόπτες μάρτυρες, αλλά την γνώση αυτή την πήρε από το Πνεύμα.

Προσέξτε επίσης το 10: 37: “37 ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἥξει καὶ οὐ χρονιεῖ”. Ο ερχόμενος θα έρθει σύντομα, δεν ήρθε. Το λογικό θα ήταν “ο ελθόν και επανερχόμενος”, αν είχε γνώση του ιστορικού Ιησού που προφανώς δεν την είχε.

Στο ίδιο κείμενο στο κεφάλαιο 11 έχουμε πάλι την αποθέωση της πίστης με δεκάδες παραδείγματα από την Παλαιά Διαθήκη, την στιγμή που απευθύνεται

στους Εβραίους και υποτίθεται αρκετοί ίσως και πολύ από αυτούς είχαν δει τον ίδιο τον Ιησού και την δράση του, μόνο που κάτι τέτοιο δεν υπάρχει. Μόνο δια της πίστης θα γνωρίσουν τον Ιησού που πριν λίγα χρόνια υποτίθεται ήταν παρόν και έκανε ένα σωρό θαύματα και δημόσιες παρουσίες.

Πάμε στο κεφάλαιο 12.

"15 ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ καὶ διὰ ταύτης μιανθῶσι πολλοί, 16 μή τις πόρνος ἢ βέβηλος ὡς Ἠσαῦ, ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ".

Αντί να χρησιμοποιήσει σαν "ρίζα πικρίας" την δράση του προδότη Ιούδα που μάλλον αγνοεί, χρησιμοποιεί τα πρωτοτόκια του Ησαύ από την Παλαιά Διαθήκη! Όλα αυτά και στο τέλος "20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν", μας αφήνει σε απορία, πως και πότε έγινε αυτό, γιατί πριν λίγα χρόνια αποκλείεται, αν πάρουμε τις μετρητοίς τα προηγούμενα.

Ας έρθουμε τώρα στο :

"ὅτι τὰ αὐτὰ ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, 15 τῶν καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων" (Προς Θεσσαλονικείς Α', 2: 14).

Εδώ, μας λέει ότι ο Ιησούς σκοτώθηκε από τους Εβραίους, αλλά δεν μας λέει πότε και πως έγινε αυτό, γιατί σε σχέση με όσα είδαμε στα άλλα κείμενα, κάτι δεν πάει καλά. Θα μπορούσε κάλλιστα να αναφέρεται στα Δάσκαλο της Δικαιοσύνης, πριν από ενάμιση αιώνα ή και σε κάτι άλλο. Θυμίζω, ότι η αίρεση του Κουμράν θεωρούσε σαν Χριστό, δηλαδή χρισμένο, αυτόν δηλαδή για τον οποίο μίλησαν οι προφήτες με συγκεκριμένη φυσικά ερμηνεία, ότι ήταν ο Δάσκαλος της Δικαιοσύνης, που επίσης με δόλο σταυρώθηκε τον 2 αιώνα π.κ.ε. από τους Εβραίους και αναστήθηκε και είναι/ήταν στο πλευρό του Ιεχωβά στους ουρανούς, περιμένοντας πότε θα επανέλθει για να κάνει την τελική Κρίση.

Για τον Παύλο μπορείτε να δείτε και άλλα ενδιαφέροντα χωρία εδώ. Δεν έχουμε όμως μόνο στον Παύλο τέτοια θέματα, που βάλλουν την ευαγγελική εικόνα που έχουμε περί Ιησού, αλλά και την ίδια την ιστορικότητα του, έχουμε και σε άλλες επιστολές της Καινής Διαθήκης

> “7 Μακροθυμήσατε οὖν, ἀδελφοί, ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου... 8 μακροθυμήσατε καὶ ὑμεῖς, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικε...10 ὑπόδειγμα λάβετε, ἀδελφοί, τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας τοὺς προφήτας, οἳ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου. 11 ἰδοὺ μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας· τὴν ὑπομονὴν Ἰὼβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἴδετε, ὅτι πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων” (Ιακώβου 5: 7-11).

Άλλο ένα τρανταχτό παράδειγμα άγνοιας της δράσης του Ιησού, υποτίθεται και αδερφού του συντάκτη. Αντί για την υπομονή και καρτερικότητα του αδερφού του Ιησού με τους διώκτες του, την ανάκριση, την ταλαιπωρία, την σταύρωση, γεγονότα που θα πρέπει να του είχαν μείνει ανεξίτηλα και να του έχουν καθορίσει την ζωή, το μόνο παράδειγμα υπομονής που βρίσκει είναι ο βιβλικός Ιώβ.

> “10 περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφῆται οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες, 11 ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας· 12 οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι οὐχ ἑαυτοῖς, ὑμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ’ οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι 13 Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ” (Πέτρου Α΄ 1: 10-13).

Το κείμενο έχει ενδιαφέρον γιατί δεν αναφέρεται στον Ιησού σαν τον φορέα της σωτηρίας. Την δουλειά την έκαναν οι προφήτες, το δε Πνεύμα και η διάνοια των παραληπτών του, είναι αυτό που θα τους βοηθήσει να αποκαλύψουν τον Ιησού.

> “18 ὅτι καὶ Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων, ἵνα ὑμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ πνεύματι” (3:18).

Θανατώθηκε στο σώμα αλλά ζωοποιήθηκε εν πνεύματι, άρα τι σημαίνει τώρα το παρακάτω: “21 ὃ ἀντίτυπον νῦν καὶ ὑμᾶς σῴζει βάπτισμα, οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ῥύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεόν, δι’ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, 22 ὅς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ πορευθεὶς εἰς οὐρανόν...” Η ανάσταση δεν έγινε στην γη;

Γενικά, η επιστολή δείχνει και μιλάει για τον Θεό και για τον Ιησού, που δεν είναι θεός αλλά κάθεται δεξιά του. Όπως και οι υπόλοιπες επιστολές έχουν όλη την βασική θεολογία που μέσες άκρες ομοιάζει με των Κουμρανών, αλλά κανένα

στοιχείο του ιστορικού Ιησού που θα επιβεβαιώνει τα Ευαγγέλια. Ο Ιησούς ήταν κάποτε στην γη εν σαρκί, πάντως όχι στην άμεση εμπειρία των συντακτών, ούτε καν του ακροατηρίου, αφού ότι παραδείγματα φέρνουν είναι από την Παλαιά Διαθήκη και όχι από την δράση του δασκάλου τους. Είναι προφανές ότι μιλάνε για έναν πνευματικό Χριστό, ίσως κάποτε ήταν στην Γη (σε κάποια μόνο χωρία), όχι πάντως για τον Ιησού τον αναφερόμενο στα Ευαγγέλια. Άλλο ένα ενδιαφέρον συμπέρασμα είναι ότι το ακροατήριο όλων αυτών των επιστολών, φαίνεται να είναι Εβραίοι και μόνο.

Υπάρχουν όμως και άλλα πρωτοχριστιανικά κείμενα που έχουν ενδιαφέρον.

Έχουμε ένα κείμενο της εκκλησίας της Ρώμης προς την εκκλησία της Κορίνθου που αποδίδεται στον **Κλήμη Ρώμης** και είναι γνωστή ως επιστολή *Προς Κορινθίους Α'* .

Αυτή μάλλον γράφτηκε μετά το 125 και μοιάζει με τις επιστολές του Παύλου. Έχουμε την ορολογία "Κύριος Ιησούς Χρηστός", έχουμε ότι έχυσε το αίμα του για την μετάνοια του κόσμου (VI-VII & XXI), αναφέρονται ως απόστολοι μόνο οι Πέτρος και Παύλος (V), μιλάει για τον θάνατό του Κυρίου "ἀνθ' ὧν παρεδόθη εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἀνόμοις ἐλογίσθη" (XVI). Μιλάει επίσης για ανάσταση του Ιησού από τον Δεσπότη, προφανώς τον Ιεχωβά (XXIV), μόνο που επειδή προφανώς η ανάσταση είναι ακατανόητη, ή αμφιβάλλει και ο ίδιος αν μπορεί να τους πείσει, στο επόμενο κεφάλαιο μιλάει για τον...φοίνικα της Αραβίας που προφανώς ήταν πλέον πιστευτό, την εποχή εκείνη. Λέει για τους Αποστόλους "3. παραγγελίας οὖν λαβόντες καὶ πληροφορηθέντες διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πιστωθέντες ἐν τῷ λόγῳ τοῦ θεοῦ, μετὰ πληροφορίας πνεύματος ἁγίου ἐξῆλθον εὐαγγελιζόμενοι, τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ μέλλειν ἔρχεσθαι" (XLIII). Δεν ήταν μαθητές δηλαδή; Το πληροφορήθηκαν από την Ανάσταση, που δεν μας λέει ούτε πότε έγινε ούτε αν ήταν μάρτυρες της. Γιατί παρακάτω λέει: "1. Καὶ οἱ ἀπόστολοι ἡμῶν ἔγνωσαν διὰ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἔρις ἔσται ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τῆς ἐπισκοῆς" (XLIV). Πάλι δηλαδή δεν μιλάμε για ιστορική επαφή αλλά πνευματική. Ενδιαφέρον έχει και το ακόλουθο χωρίον: "1. Λοιπὸν ὁ παντεπόπτης θεὸς καὶ δεσπότης τῶν πνευμάτων καὶ κυριος πασης σαρκός, ὁ ἐκλεξάμενος τὸν κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἡμᾶς δι' αὐτοῦ εἰς λαὸν περούσιον" (LXIV). Ο Ιησούς εξελέγη, μέσα από ποιους; **Η επιστολή βρίθει από παραδείγματα της Παλαιάς Διαθήκης, για τον ιστορικό Ιησού όμως τίποτα.**

Αντίθετα, η δεύτερη επιστολή είναι σαφώς μικρότερη, βρίθει από χωρία που θα δούμε αργότερα στην Καινή και την συζήτηση Ιησού και Πέτρου και αν και αποδίδεται στον Κλίμη, υπάρχουν αμφιβολίες από τους ίδιους τους χριστιανούς θεολόγους για την αυθεντικότητα της και το πότε έχει γραφτεί. Μπορείτε και εσείς να παρατηρήσετε τα θέματα το ύφος της και την πιθανή σχέση, αφού παρά το σοβαρό θέμα για το οποίο γράφτηκε η πρώτη, δηλαδή φιλονικία στην εκκλησία της Κορίνθου, μοιάζει μάλιστα με την αντίστοιχη του Παύλου, στην 2η δεν υπάρχει έστω υποψία προβλημάτων, ή συνέχειας, ή επίλυσης πέρα από το διαφορετικό ύφος και προφανώς είναι άσχετη και μεταγενέστερη.

Ακολουθεί το κείμενο του **Τατιανού**, ο *Λόγος προς τους Έλληνες*, που γράφτηκε το 160 κ.ε. Ένας λίβελος κατά των Ελλήνων φιλοσόφων και διανοητών και της αρχαίας θρησκείας και μυθολογίας. Μέσα σε αυτό τον λίβελο αναφέρονται και κάποιες θεολογικές απόψεις. Μιλάει για τον Θεό και τον Λόγο που γίνεται "πρωτότοκο έργο του Πατέρα", και αυτόν γνωρίζει σαν αρχή του κόσμου και δημιουργό της ύλης (5). Πιστεύει στην συντέλεια του κόσμου και την ανάσταση των σωμάτων που θα γίνει τότε και στην Κρίση(6). Μιλάει και αυτός για δημιουργία του ανθρώπου από τον θεό (και αυτός χωρίς όνομα) και φυσικά την δημιουργία αγγέλων και δαιμόνων που ταυτίζει με τους θεούς των Ελλήνων (7-9). Μιλάει για την Ψυχή και το Πνεύμα (μάλιστα θεωρεί την ψυχή θνητή και ότι ανασταίνεται με τα σώματα στο Τέλος) (13). Ο τέλειος θεός είναι άσαρκος (15). Μιλάει για τους πρωτόπλαστους χωρίς να λέει που αναφέρονται (41). Στο 42 μας λέει ότι ο θεός ήρθε με μορφή ανθρώπου χωρίς να αναφέρει πότε που και πως. Ας αγνοήσουμε ότι καταφέρεται κατά των Ελλήνων και του Ομήρου που αντέγραψαν τον Μωυσή (40), **δεν γράφει τίποτα περί του Ιησού ούτε περί του Χριστού**. Στην ουσία προβάλει την Παλαιά Διαθήκη ως ανώτερη της μυθολογίας και ιστορίας των Ελλήνων.

Αν ο Τατιανός δεν γράφει για πολλά θεολογικά θέματα αναλωνόμενος στο πως θα διαβάλλει τους "αισχρούς" και "αντιγραφείς" Έλληνες, υπάρχει ένα άλλο κείμενο με περισσότερο ενδιαφέρον γιατί ασχολείται πολύ με τον χριστιανισμό. Αυτό είναι η απολογητική επιστολή του **Αθηναγόρα** γύρω στο 180 κ.ε. *Πρεσβεία περί Χριστιανών*. Μια επιστολή που όπως λέει, απευθύνεται στον Μάρκο Αυρήλιο, και μιλάει υπέρ της θρησκείας των χριστιανών που είχε κακό όνομα, και την προβάλλει ως ισότιμη με τις άλλες θρησκείες (κάτι που αργότερα σταμάτησε να υπάρχει), και το ενδιαφέρον είναι ότι ούτε σε αυτή αναφέρεται καθόλου ο Ιησούς. Μιλάει φιλοσοφικά για το Ον που είναι ο Θεός και τον Λόγο που βρισκόταν δίπλα

του (4). Μιλάει ότι αυτός είναι ο κατασκευαστής του κόσμου (8). Φυσικά, επειδή θεωρεί έναν θεό (ταυτίζει το αρχαιοελληνικό "θείον" με τον Ιεχωβά) δεν αναφέρει το όνομά του. Μιλάει για τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης που μίλησαν για τον Θεό και για το Άγιο Πνεύμα (9). Μιλάει για τον γιο του Θεού, ότι *"είναι λόγος του πατρός εν ιδέα και ενέργεια"*, μιλάει για αγγέλους (10). Μάλιστα λέει ότι αναφέρει την πίστη των χριστιανών με κάθε λεπτομέρεια (11) και όντος διάσπαρτα στο κείμενο, θα βρούμε πολλά τσιτάτα του Χριστιανισμού που υπάρχουν στα Ευαγγέλια που μάλλον εκείνη την εποχή γραφόντουσαν, όπως "περί αγάπης φίλων και εχθρών", περί "γυρίσματος του μάγουλου" περί "ηδονών" και "μοιχείας" κ.λπ. Αρνείται φυσικά την ύπαρξη και γέννηση άλλων θεών και γενικά την γέννηση ενός θεού, γιατί ο θεός είναι αγέννητος (23). Μιλάει για εκπεσόντες αγγέλους που τους ταυτίζει με τους δαίμονες, οι οποίοι είναι οι δημιουργοί του κακού στον κόσμο (25-27). Μιλάει επίσης για την μέλλουσα ζωή και την ανάσταση που πιστεύουν οι χριστιανοί (36), **δεν αναφέρεται όμως πουθενά στον Χριστό, στον Ιησού, την επίγεια "παρουσία" του και φυσικά την ανάστασή του.** Μιλάμε δηλαδή για έναν τελείως πνευματικό Ιησού και πλήρη άγνοια της ιστορικής παρουσίας του Ιησού των Ευαγγελίων.

Το πλέον εντυπωσιακό όμως κείμενο του **Αθηναγόρα** είναι το *Περί Αναστάσεως Νεκρών*, όπου έχει 22 σελίδες για να επιχειρηματολογήσει ότι θα γίνει η ανάσταση των νεκρών, **χωρίς να αναφερθεί καθόλου στην ανάσταση του Ιησού που πιστεύει ή στις 3 αναστάσεις που φέρεται να έκανε στα Ευαγγέλια.** Κάντε αντιπαραβολή με τα αντίστοιχα των Πατέρων της Εκκλησίας του 4ου αιώνα, για να καταλάβετε ότι κάτι δεν πάει καλά με το σενάριο που μας έχουν πείσει ότι έχει γίνει σχετικά με τον Ιησού (οι παράγραφοι στον Τατιανό και τον Αθηναγόρα από το βιβλίο: *"Λόγοι Χριστιανών κατά Εθνικών"*)

Παρόμοιο και πιο ξεκάθαρο, είναι και το έργο *Προς Αυτόλυκον* του **Θεόφιλου Αντιοχείας**, που πέθανε το 182 κ.ε. και υπολογίζεται να το έγραψε γύρω στο 160 και όλο το κείμενο μπορείτε να το βρείτε εδώ. Μέχρι το 1.14 αναφέρει σε τι πιστεύει. Από εκεί και κάτω οι αναφορές λιγοστεύουν και ξεκινά ένας λίβελος κατά των Ελλήνων. Από το 2.10 μέχρι το τέλος εκτός από τις κατηγορίες κατά των Ελλήνων αναφέρει ολόκληρα τμήματα από την Παλαιά Διαθήκη και την γενεαλογία των Εβραίων, για να αποδείξει πόσο πιο παλιές είναι οι γραφές των χριστιανών από τους Έλληνες που τους αντέγραψαν κιόλας! Αναφέρει εκατοντάδες περιπτώσεις από την Παλαιά Διαθήκη για να αποδείξει τα της πίστης του. Ο θεός στον οποίον αναφέρεται είναι ξεκάθαρα ο Ιεχωβάς, **δεν υπάρχει**

τίποτα για τον Υιό ή τον Χριστό ή τον Ιησού. Ό,τι γνώσεις έχουν οι χριστιανοί, κατά τον Θεόφιλο, είναι από τους προφήτες και το πνεύμα του Θεού που τους επιφοίτησε και την πίστη τους (1.14). Ακόμα και εκεί που του ζητάει ο Αυτόλυκος αποδείξεις ανάστασης **δεν αναφέρεται σε καμμία ανάσταση κανενός Ιησού**, αλλά σε άλλα ντ' άλλων (1.13-14).

Ακόμα πιο εντυπωσιακό είναι το λατινικό κείμενο *Octavius* του Μάρκου Μινούκιου Φήλιξ, (Marcus Minucius Felix) που βρήκα μόνο σχολιασμό του σε αυτή τη σελίδα με το ίδιο θέμα μας και αντιγράφω:

> *Είναι ένας φανταστικός διάλογος ενός χριστιανού με το όνομα Οκτάβιος και ενός παγανιστή του Καικίλιου. Μιλά εις μάκρος για τον μονοθεϊστικό Θεό χωρίς να αναφερθεί καθόλου στον Ιησού ή καν στην έννοια του Λόγου. Όταν ο Καικίλιος λέει ως πρόκληση στον Οκτάβιο "Υπάρχει έστω και ένα άτομο που να επέστρεψε από τους νεκρούς…ως παράδειγμα για να πιστέψουμε;" ο Οκτάβιος δεν δίνει την προφανή απάντηση. Για την ακρίβεια δε δίνει καμία απάντηση.*
>
> *[…]*
>
> *Το νόημα αυτών των γραμμών δε θα μπορούσε να είναι σαφέστερο. Ο Οκτάβιος αρνείται ότι οι Χριστιανοί λατρεύουν έναν επίγειο σταυρωμένο άνδρα. Δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρερμηνείας, κανένα περιθώριο για εξαιρέσεις και διευκρινίσεις και πουθενά δε λέει πως ο άνδρας που λατρεύουν δεν ήταν εγκληματίας, αλλά αθώος και μάλιστα Υιός του Θεού.*

Το συμπέρασμα είναι, ότι πέρα από την παντελή άγνοια στην ιστορία των ευαγγελικών πληροφοριών περί ιστορικού Ιησού, ακόμα και τα ίδια τα κείμενα των πρώτων χριστιανών δεν ήξεραν για την ιστορική παρουσία του Ιησού ή ο Χριστός που άκουσαν και πίστευσαν ήταν τελείως πνευματικός. Φυσικά, αγνοούν την ανάσταση και η ανάσταση των νεκρών στην οποία πιστεύουν, δεν έχει κανένα προφανές παράδειγμα όπως θα φανταζόμασταν. Πότε άρχισε να ξεκαθαρίζει το τοπίο να κυκλοφορούν τα πρώτα Ευαγγέλια και να μοιάζουν αυτά που πιστεύουν με τον Ιησού όπως υποτίθεται ξέρουμε σήμερα; Ποιος είναι αυτός που στους παλαιούς μύθους δημιούργησε και τον επίγειο ήρωα που τους ολοκλήρωσε; Στον Κλήμη τον Αλεξανδρείας για παράδειγμα που έδρασε τέλος του 2ου αρχές του 3ου αιώνα φαίνεται ξεκάθαρα ο βασικός μύθος ολοκληρωμένος: Μιλάει για θαύματα, για τον Πρόδρομο, το ευαγγέλιο του Λουκά, τις Πράξεις, την Εκκλησία κ.λπ.,

θέματα που κανείς μέχρι τώρα δεν είχε αναφέρει.

Σίγουρα το θέμα θέλει περισσότερο ψάξιμο σε κείμενα του 2ου αιώνα, αν θέλουμε να βρούμε το πότε δημιουργήθηκε πλήρης ο μύθος του Ιησού και με την προϋπόθεση ότι έχουμε σωστά χρονολογημένα κείμενα, αλλά ήδη τα στοιχεία που έχουμε είναι συντριπτικά στο ότι η ιστορία του Χριστιανισμού δεν έχει καμμία σχέση με το πως μας την προβάλλει η Εκκλησία. Αντίθετα, επιβεβαιώνεται η παρουσία προϋπάρχοντος μύθου παγιωμένου σε έναν άλλο ή πνευματικό Χριστό και η συνέχεια της δοξασίας της σέχτας του Κουρμάν, με νέο κοινό και διαφοροποιημένη κατά το δοκούν.

Φιλίστωρ